

Gunnar Ekelöf:

TVÅ TOLKNINGAR

Jalálu'd-Din Rúmi:
(1207-1273)

NÄR NATTEN ÅTERVÄNDER

När natten återvänder och det är himlavalvets morgon
kommer ur sina gömställen stjärnorna fram till sitt arbete.
Världens människor ligger medvetslösa
med slöjor drogna över sina ansikten och sovande.
Men när morgonen en gång brister fram och solen stiger
skall varje varelse lyfta huvudet från huvudgården.
Åt alla medvetslösa skall Gud ge medvetandet åter,
och de skall stå som negerslavar i ring, med ringar i öronen,
dansande, klappande händer i takt till en lovsång,
sjungande glatt: Vår Gud har återgett oss till livet!

Robert Desnos:
(död av sviterna efter Buchenwald 1945)

Liksom en hand i dödens stund

Liksom en hand i dödens och skeppsbrottets stund höjs uppspärrad
som den sjunkande solens strålar, så sprutar dina blickar fram
ur alla ting .

Det är för sent, kanske redan för sent att se mig,
men lövet som faller och hjulet som snurrar
skall säga dig att ingenting är för beständigt i världen,
utom kärleken,
och jag vill gärna söka tro på det själv.
Räddningsbåtar målade i rödaktiga färger,
stormar som flyr,
en överårig vals som tid och vind för bort genom himmelens av-
långa rum.

Landskap.

Jag vill inte kännas vid några andra än den omfamning jag åtrår,
och död åt hanegället!

Liksom en hand i dödens stund knyter sig samman, så drar mitt
hjärta ihop sig.

Jag har inte gråtit sen jag lärde känna dig.

Jag älskar min egen kärlek för mycket för att gråta.

Du kan gråta på min grav
eller jag på din.

Det behöver inte bli för sent.

Jag kan ljuga, jag kan säga att du var min älskarinna.

Och förresten: när allt kommer omkring är det hela så meningslöst,
du och jag skall ju ändå dö snart.

(Ur diktykeln "A la mystérieuse" — "Till den hemlighetsfulla".)